

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 14. februārī Hamas iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 14. decembra spriedumu lietā T-400/10 RENV Hamas/Padome

(Lieta C-122/19 P)

(2019/C 131/36)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Hamas (pārstāvis: L. Glock, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Padome, Francijas Republika, Eiropas Komisija

Prasījumi

— atcelt 2018. gada 14. decembra spriedumu lietā *Hamas/Padome*, T-400/10 RENV, ciktāl ar to ir noraidīta prasība atcelt šādus tiesību aktus:

— Padomes Lēmumu 2011/430/KĀDP (2011. gada 18. jūlijs) (OV 2011, L 188, 47. lpp.), ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu 2., 3. un 4. pantu, Padomes Lēmumu 2011/872/KĀDP (2011. gada 22. decembris) (OV 2011, L 343, 54. lpp.), Padomes Lēmumu 2012/333/KĀDP (2012. gada 25. jūnijs) (OV 2012, L 165, 72. lpp.), Padomes Lēmumu 2012/765/KĀDP (2012. gada 10. decembris) (OV 2012, L 337, 50. lpp.), Padomes Lēmumu 2013/395/KĀDP (2013. gada 25. jūlijs) (OV 2013, L 201, 57. lpp.), Padomes Lēmumu 2014/72/KĀDP (2014. gada 10. februāris) (OV 2014, L 40, 56. lpp.) un Padomes Lēmumu 2014/483/KĀDP (2014. gada 22. jūlijs) (OV 2014, L 217, 35. lpp.), ar ko atjaunina un attiecīgajā gadījumā groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu, un ar ko atceļ attiecīgi Lēmumus 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 un 2014/72,

kā arī

— Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 687/2011 (2011. gada 18. jūlijs) (OV 2011, L 188, 2. lpp.), Nr. 1375/2011 (2011. gada 22. decembris) (OV 2011, L 343, 10. lpp.), Nr. 542/2012 (2012. gada 25. jūnijs) (OV 2012, L 165, 12. lpp.), Nr. 1169/2012 (2012. gada 10. decembris) (OV 2012, L 337, 2. lpp.), Nr. 714/2013 (2013. gada 25. jūlijs) (OV 2013, L 201, 10. lpp.), Nr. 125/2014 (2014. gada 10. februāris) (OV 2014, L 40, 9. lpp.) un Nr. 790/2014 (2014. gada 22. jūlijs) (OV 2014, L 217, 1. lpp.), ar kurām īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kurām atceļ attiecīgi Īstenošanas regulas (ES) Nr. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 un 25/2014,

ciktāl šie tiesību akti attiecas uz *Hamas*, tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*,

— pieņemt galīgo nolēmumu par jautājumiem, kas ir šīs apelācijas sūdzības priekšmets,

— piespriest Padomei atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus lietās T-400/10, T-400/10 RENV, C-79/15 P un šajā lietā.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pirmais pamats — principu attiecībā uz faktu patiesuma pierādīšanas pāreju pārkāpums

— Vispārējā tiesa esot pārkāpusi spriedumā *Padome/Hamas*, C-79/15 P definētos principus par pierādīšanas pienākuma pāreju un noteikusi *Hamas* ārkārtīgi grūtu vai pat neizpildāmu pierādīšanas pienākumu.

- Pakārtoti Vispārējā tiesa esot pārkāpusi principus par pierādīšanas pienākuma pāreju, atzīdama, ka *Hamās* nav konkrēti un detalizēti apstrīdējusi Padomes konstatētos faktus.
 - Vispārējā tiesa neesot izpildījusi savu pienākumu juridiski pietiekami pamatoti atbildēt uz visiem apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītajiem argumentiem par iespēju to apsūdzēt terora aktu veikšanā.
2. Otrais pamats — tiesību uz efektīvu pārbaudi tiesā pārkāpums
- Vispārējā tiesa esot liegusi apelācijas sūdzības iesniedzējai tiesības uz efektīvu pārbaudi tiesā, nekonstatējama, ka Padome nav pierādījusi savos norādītajos pamatojumos ietverto faktu patiesumu.
 - Vispārējā tiesa esot turpinājusi pārkāpt tiesības uz efektīvu pārbaudi tiesā, lai gan procesa organizatoriskais pasākums esot apstiprinājies, ka strīdīgie tiesību akti nav balstīti uz pietiekami drošu faktisko pamatu.
 - Vispārējā tiesa esot noraidījusi pamatu saistībā ar Padomes pieļautu kļūdu attiecībā uz faktu patiesumu, šādi noslēdzot tiesvedību, kas nav bijusi līdzsvarota, un kaitējot apelācijas sūdzības iesniedzējai.
3. Trešais pamats — Vispārējās tiesas pieļauts Kopējās nostājas 1. panta 4. punkta pārkāpums, atzīstot ka Lielbritānijas lēmums, uz kuru atsaucās Padome, ir apsūdzība:
- Vispārējās tiesas piedāvātā kvalifikācija par apsūdzību neatbilstot Kopējā nostājā 2001/931 noteiktajiem kritērijiem un pilnīgi atņemot jēgu pienākumam norādīt tiesību aktu pamatojumu.
 - Pamatojoties uz šo kļūdaino kvalifikāciju, Vispārējā tiesa arī esot padarījusi neiespējamu no valstu lēmumiem izsecināto faktu kvalifikācijas pārbaudi tiesā.
4. Ceturtais pamats — Vispārējā tiesa pamatu, saskaņā ar kuru Padome neesot pietiekami ņēmusi vērā situācijas attīstību laika gaitā, esot varējusi noraidīt tikai, pārkāpjot Tiesas Statūtu 61. panta otro daļu, veicot prettiesisku pamatojuma aizstāšanu un balstoties uz kļūdainu premisu.
5. Piektais pamats — Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kad tā, interpretējama LESD 296. pantu, esot atzinusi, ka Padomes patstāvīgi konstatētie fakti un to kvalifikācija pamatojumā esot izklāstīti pietiekami precīzi un konkrēti, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja tos varētu apstrīdēt un tiesa — pārbaudīt.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 15. februārī Eiropas Savienības Padome iesniedza par Vispārējās tiesas (ceturttā palāta paplašinātā sastāvā) 2018. gada 4. decembra spriedumu lietā T-518/16 Carreras Sequeros u.c./Komisija

(Lieta C-126/19 P)

(2019/C 131/37)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji: M. Bauer un R. Meyer)

Pārējie lietas dalībnieki: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserochi, Marc Thieme Groen, Eiropas Komisija, Eiropas Parlaments

Prasījumi

- apmierināt apelācijas sūdzību;
- izskatīt lietu un noraidīt prasību pirmajā instancē kā nepamatotu;
- piespriest prasītājiem pirmajā instancē atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus šīs tiesvedības ietvaros.